

(Priloga Vrtnu.)

Št. 6.

Ljubljana, dné 1. junija 1904.

XII. tečaj.

Vročé ljubim . . .

Vročé ljubim plan zeleno,
Kadar jutro jo obsije,
Vročé ljubim cvetko vsako,
Ko jo hladna rosa mije.

Vročé ljubim slednjo bilko,
Kadar v solncu se leskeče,
Ljubim vejico zeleno,
Kadar v vetercu trepeče.

Vročé ljubim goro tího
In planine in doline,
Vso naravo božjo ljubim,
Visočine in nižine.

A nad vse pa ljubim Tebe,
Mili Stvarnik moj dobrotni,
Saj imamo vse od Tebe
Tvoji romarji popotni.

Semjonov.

Svetli znoj.

Svetli znoj raz obraz vroči
Kmetiču na njivo pada,
In iz nje rodi se, raste
In zoreva žetev mlada.

Znoj na licu — sveta rosa,
Kamor na zemljico kane,
Kot bi Bog jo blagoslovil,
Tam življenje novo vstane.

Tatjan.

Vpričo Boga!

6. Dobri namen

Zadnjič sem vam pravil, kako se moramo truditi pri molitvi, da bi se ves čas vzdržali v pričujočnosti božji. Že to je zelo težko; še težje ali celo nemogoče je med delom ves čas ohraniti misli pri Bogu.

Tukaj pa imamo neko drugo nadomestilo: dobri namen.

Z dobrim namenom darujemo in posvetimo Bogu vsa svoja dela, da se nam takorekoč izpremene — v molitev. Vsa človeška dela so namreč lahko trojne vrste: dobra in slaba, pa taka, ki niso niti dobra niti slaba (učeni gospodje jih imenujejo indiferentna). Tudi dobra dela bi nam ne bila zaslužna za nebesa, ko bi jih ne opravljali iz dobrega namena, zavoljo Boga. Obratno pa z dobrim namenom lahko v dobra in zaslužna dela izpremenimo navadna (indiferentna) opravila, spanje, jed, razvedrilo, izprehod, stanovska opravila itd.

Dobri namen je lahko dvojen: dejanjski in vztrajni. Dejanjski se imenuje dobri namen, ako ga ponovimo pri vsakem dejanju, če vsako delo posebej darujemo Bogu. Vztrajni pa je dobri namen takrat, če ga storimo za daljši čas, n. pr. v začetku leta, meseca, tedna ali vsako jutro. Ako smo tako darovali Bogu vse dejanje in nehanje za daljšo dobo, so s tem res že naprej vsa dela darovane Bogu in so res vsa v njegovo čast razun onih, pri katerih bi pozneje preklicali svoj prvotni namen ter jih storili le zavoljo ljudi ali v lastno čast itd.

Lahko pa razvidite, da nam bo dobri namen tembolj koristen, čim večkrat ga ponavljamo, in sicer zlasti zato, ker nam ravno to daje najboljšo priliko, da večkrat mislimo na Boga, da ravnamo v njegovi navzočnosti ter se vadimo živeti v pričujočnosti božji.

Dobro je, ako v začetku leta darujemo Bogu vse misli in želje, vsa večja dela in mala opravila, vse radosti in bridkosti vsega leta; a s tem se še ne zado-

volji dober kristjan, marveč ponavlja ta dobri namen vsak mesec, vsak teden in vsak dan. Kdor se pa trudi za popolnost, še večkrat med dnevom daruje Bogu svoja opravila, zlasti vsa večja in težavnejša dela — čim večkrat tem bolje. Torej gostokrat ponavljan dejanjski dobri namen je že znamenje popolnih ljudi, ker takorekoč vedno k Bogu povzdigajo svoja srca in se trudijo vedno živeti v pričujočnosti božji.

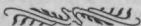
Neki samostanski brat si je v teh vajah pridobil toliko popolnost, da je celo takrat, ko je šel po stopnjicah, na vsaki stopnjici rekel ali mislil: „Zavoljo tebe, o Gospod!“

O nekem drugem pa, ki je bil krojač v samostanu, se pripoveduje to-le. Ko je bil že blizu smrti, je srčno prosil, naj mu dajo šivanko. Navzoči so se čudili, češ, čemu bode umirajočemu šivanka; a vendar mu izpolnijo željo in prineso šivanko. Dobri brat jo veselo prime in proti nebu drže vzklikne: „Ta šivanka mi bo ključ nebeških vrat; z le-to si hočem odpreti raj; z le-to hočem umreti in Kristusa zagledati.“ In ko ga vprašajo, zakaj da ima toliko zaupanja v šivanko, jim odgovori: „Kolikorkrat sem rabil šivanko, sem jo rabil iz ljubezni do Boga. In kadar sem izgotovil obleko, sem si mislil, kakor da ž njo oblečem Kristusa Gospoda.“ Nato je blaženo v Gospodu zaspal bogoljubni brat.

Pridno se vadi tudi ti v tej prekoristni pobožnosti. Takoj zjutraj daruj z molitvijo, ki jo imaš v katekizmu, skupno kar vsa opravila vsega dneva. Potlej se pa trudi tudi med dnevom, da zopet in zopet daruješ Bogu posamezna dela. Dobro bo, če si že naprej določiš ona dela, ki jih hočeš še posebej opraviti iz ljubezni do Boga; morda si določiš celo število, kolikokrat hočeš ponoviti dobri namen dopoldne, popoldne...

Sv. Ignaciju Lojolskemu je bila tolikanj ljuba ta pobožnost, da si je izvolil za pravilo svojega življenja: „*Omnia ad majorem Dei gloriam* — vse v večjo čast božjo!“ in je ukazal na samostanska poslopja napisati začetne črke (O. A. M. D. G.). O, da bi bil ta zlati rek mnogokratno zapisan povsod

koder hodimo, povsod, kjer stanujemo, povsod, kjer delamo... Če ga pa že ne zapisujemo na zunanje z vidnimi črkami, zapisan nam bodi vsaj v spominu in srcu, da ga ponavljamo zopet in zopet ter vestno izpolnjujemo opomin sv. apostola Pavla: „Ali jeste ali pijete ali delate kaj drugega, vse delajte v čast božjo!“

Želja se jim je izpolnila.

Napisal Márijan.

I.

olnce se je nagibalo za milost božjo in rdeči njegovi žarki so zlatili obrastle vrhove, ki obdajajo našo dolino. Lahni oblaki so plavali po nebu in tudi oni so se navzeli od mogočnega solnca one čudovite lepote, ki vzradostuje človeku oko in srce. Vse je kazalo, da bode jutri lep praznik, in da se bo procesija vršila dostojno in sijajno, kakor že dolgo ne...

Bilo je namreč dan pred praznikom sv. Rešnjega Telesa. Že nekaj let sem je bilo vreme vedno mižavo, da se procesija ni mogla pomikati pod milim nebom, skozi veličastno božjo naravo, kjer šumijo žita in kjer se škrjanček dviga proti nebu, hvaleč svojega Gospoda... In ljudje so bili v resnici zadovoljni, srečni.

Možki so vozili vitke mlaje iz gozda ter jih postavljali ob cesti, ženske pa so plele vence, da bi ž njimi okrasile okna in kapelice. Po vsej vasi je vladalo neko sveto navdušenje, in roke vseh so se gibale v čast božjo.

Pelanka je sedela sama na pragu pred hišo. Težko ji je bilo pri srcu. Gledala je po vasi pridne ljudi in zdajpazdaj se ji je izvil iz prsi otožen vzdih.

„Kaj premišljaš, kaj?“ jo je ogovorila soseda Joškovka, ki je hotela iti ravno po vodo, ter jo vzbudila

iz tihih misli, „Ali nisi dobila zadnjič pisma s Hrvaškega? Kdaj pride domov, kaj pravi?“

„Ravno preišljam. Vsi smo tako zapuščeni, ko ga ni. Slabo piše. Prišel bi bil že zdavnaj, že za sv. Florijana, če bi bilo šlo vse po sreči. A trgovec, pri katerem so delali, je prišel na kant, in najbrž bo vse izgubljeno. Vendar pravi, da pride mogoče že drugi teden... Ah, saj pravim! Taki križi... Mala dva nimata nič obleke; jaz uboga reva jima pa nimam za kaj kupiti.“

„Kaj hočemo, no! Pomagaj si, jaz ti ne morem, kako bi ti rada.“

Joškovka je odšla dalje po vodo, in Pelanka je ostala zopet sama zatopljena v misli tihe in otožne...

Ni bilo dolgo potem, ko sta prisopla domov njena otroka, sedemletna Anica in devetletni Lojzek. Prinesla sta iz gozda svežega zelenja in pestrih cvetlic, rdečih, modrih in belih, da bi okrasila za jutrišnji dan vse zunanje prostore hiše. Lojzek je bil objokan, a Anica žalostna. Položila sta zelenje in cvetlice na prag poleg matere.

„I, kaj vama je vendar, draga otroka“, ogovori ju mamica, „da sta tako otožna?“

„Kaj bi ne bil, ko nimam lepih čeveljcev in ne čednih hlač, da bi mogel iti jutri za procesijo! Vsi bodo šli, vsi učenci, a jaz naj grem bos? Revni smo, in pomagati si ne moremo.“

„Z menoj je ravno taka, mamica! Ah, kako rada bi šla, da bi posipala pred dobrim Bogom iz košarice pisano cvetje. Pa mi ni dano... A šla bom vseeno. Malnarjevo Minko bom prosila, naj mi posodi kako obleko. Ona jih ima tako več, saj so bogati... Morda se me usmili, če ji vse razložim...“

„Otročiča moja“, povzela je zopet mamica, „molili bomo doma. Procesija se bo pomikala tako mimo naše hiše, in vsegamogočni Bog bo čul našo prošnjo...“

Spet je začel Lojzek: „In to me še najbolj žalosti, ko mi je Županov Tinče očital danes, ko smo nabirali v gozdu zelenje: haha, — je dejal — ti ne moreš iti za procesijo, ker nimaš obleke. Bos si tudi. Ali te ni sram, še za procesijo ne boš šel... In glejte,

mamica, to me žalosti. Kaj morem za to, če smo revni. Njim se dobro godi, Boga naj zahvalijo, in zato lahko tako govori. A pri nas je drugače...“

Vsi so umolknili. Mater je zelo bolelo, da ne more ustreči dobrima otrokoma, ki jih je ljubila z vso ljubeznijo svoje duše...

Solnce se je bilo skrilo popolnoma, in zdajpa-zdaj je zavela lahka sapica skozi vas. Ob cesti so stali v dolgi vrsti zeleni mlaji, tako da je bila vaška cesta podobna mestnemu drevoredu. Ob nekaterih oknih so bili že spleteni nekateri venci, vanje vpleteni so bili pa dehteči cvetovi... Vse je bilo tako praznično; vse je komaj čakalo prihodnjega dne...

Pelanovi so odšli v sobo, ko so odvečerjali, so odmolili, in dan je bil pri kraju. Otroka sta odšla kmalu spat, mati pa je posedela še nekoliko zunaj na pragu. Mrak je bil nastal in zvezde so se prikazovale na nebu in vedno več jih je bilo... Lepi dan je preminil v lepo noč...

II.

Pelanka dolgo ni mogla zaspati. Skrbelo jo je, kaj bode vendar z možem, ali se kaj kmalu vrne ali ne. Po glavi so ji rojile razne misli: Če ne dobi denarja, tudi domov ne bo mogel. Pošiljati bi mu morala še sama. Kje naj vzame? Izposojevati si... Kdo naj posodi?... Pač, ljudje ga imajo radi, in dobilo bi se, če bi bilo ravno treba...

V takih nemirnih mislih je šla spat. Poprej je pa še poprosila Boga, da bi se izšlo vse po sreči.

Bilo je nekako po polnoči, ko narahlo nekdo potrka. Prestrašila se je skoro, a vendar se je ojunčila toliko, da je stopila k oknu in vprašala, kdo je.

„Odpri!“ se je začul zunaj moški glas. Bil je Pelan, ki se je vrnil s Hrvaškega. Spoznala ga je, in težek kamen se ji je odvalil od srca. „Samo da je doma, naj bo že tako ali tako“, si je mislila.

Tekla je k vežnim vratom ter mu odprla. „Sama sveta nebesa so te dala! Kako je to, da si že prišel? Nadejali smo se te pač, toda drugi teden, kakor si

pisal“, je hitela. „Skrbi so me mučile, grozne skrbi, in v stiskah smo bili velikih. Kako je to vendar, da si prišel danes?“

„Mislili smo, da bomo dobili denar šele prihodnji teden, a sreča je hotela drugače. Čakali smo brez dela tam lačni in žejni, pa usmiliti se nas ni hotel nihče. Nekega dne se je bil pa gospodar kar nenadoma odpeljal, ne da bi komu črhnil besedico o svoji poti... In tako smo živeli dolgo zapuščeni od vseh v veliki šumi, daleč od rojstnega kraja...“

Umolknil je nekoliko, a kmalu zopet nadaljeval: „Mislim, da ga je pekla vest, kajti čez tri dni se je vrnil. Izposodil si je bil nekod nekaj tisočakov, da nas je izplačal. Mogoče, da jih je dobil tudi pri kakih sorodnikih. Dobili smo sicer vsak nekoliko manj, kakor bi imeli dobiti, a boljše je kot nič. Odpravili smo se potem takoj v domovino. In sedaj sem tu, Bogu bodi hvala!“

„Prav je, no! Bog nas ni zapustil“, pristavila je ona. „Menda si lačen; kdo bi tudi ne bil od tako dolgega pota? Moram iti, da ti kaj pripravim.“ Odšla je k ognjišču, kjer je bilo še nekaj žerjavice.

Otroka, ki ju je objemal že precej časa sladki sen, sta se tudi začela gibati in zdajpazdaj je odprl kateri njiju oči. Preobračala sta se po postelji, a vzbudil ju je popolnoma šele oče sam, ko se jima je približal s svojo žuljavo desnico.

„Poglejta, otroka!“ je govoril, „jaz sem ata. — Angelčka moja, že dolgo vaju nisem videl. Celo leto skoro sem bil daleč od vaju in zdaj sem se vrnil.“

Nemo sta gledala Anica in Lojzek in si mela trudne oči. Ko sta dodobra izpregledala, planila sta po koncu in se ovila dobremu očetu okrog vratu, vesela, da ga po dolgem zopet vidita.

„Hej, očka, komaj sem vas čakal!“

„Jaz tudi!“

Veselje je vladalo v borni hiši, in precej časa je preteklo, da so se vlegli zopet k počitku.

Lojzek in Anica sta se vzbudila že zgodaj. Pred očmi jima je bila takoj procesija, ko sta bila še v postelji. Hm, in onadva se je ne moreta udeležiti!..

Očka so ju hoteli pa zelo presenetiti. Zaradi tega so jima res nekaj napravili, kar jima je gotovo še zdaj v spominu.

Mamica so bili povedali očetu, kako vedno mišlita na procesijo. A ker nimata obleke, ju to zelo žalosti. „Anica je celo dejala, da si jo izposodi.“

„Ej, ne bode si je treba ne“, so rekli očka in potegnili so z omare velik zavitek, v katerem sta bili dve obleki, ena za Lojzka, druga za Anico. Lojzkovo so položili na vzglavje, Aničino pa v vznožje.

Ko je Lojzek zjutraj prvi odprl oči, je debelo gledal, ko je videl ob sebi nekaj temnega. Potipal je, pogledal natančneje, in kako se je začudil, ko je izpoznal, da je to nova obleka.

Precej je podrezal Anico: „Hej, Anica, Miklavž je nosil nocoj!“

Tudi Anica je bila vesela, ko je videla, da je tudi njej prinesel Miklavž.

Očka pa so se na tihem smejali . . .

In prašam vas, mladi bralci, kdo je bil pri procesiji bolj srečen kakor Pelanov Lojzek in Anica?

Ko je Lojzka videl tisti Županov Tinač, ki ga je bil tako vjezil prejšnji dan, se mu je kar nos pobesil, tako ga je bilo sram . . .

Sirota.

Mamica zlata
V tihi gomili!
Kolikrat kruhek
Ste mi delili
Kolikrat v posteljco
Me položili,
Križek na čelce
Mi naredili.

Kolikrat božali,
Laske gladili,
Kolikrat v ustna
Me poljubili —
Mamica zlata
V tihi gomili . . .

Pa so k vam prišli
Tuji ljudje,

Da vas v gomilo
Spat položé . .

Mamica, v očke
Solza mi sili —
Mamica zlata
V tihi gomili . . .

Zvonimir.

Osiroteli deček.

Lipetov panj.

Povest. Spisal Juraj Pangrač.

1. Roj.

Hudétov starikavi in koščeni ded je čepel pred čebelnjakom in pókal tobak ter venomer škilil tja na panjeve brade. Tam so brenčale in se prašile in sukale nekam uznemirjene čebele. In ko je takó pókal tobak, mu naenkrat zastanejo oči na panju, na katerem je bil narisán na končnici velik križ, pod križem pa s tiskanimi črkami nerodno napisano ime „Lipe“ z letnico 1901. „A-hm!“ je pokimal tedaj ded, „a-hm!“ je pokimal. „Nekaj bo, nekaj! Se že krtavičijo in v svitek sučejo! A-hm, nekaj bo!“

Po teh besedah se naglo dvigne s sedeža in zakoracá — e, star je že bil ded, star kot zemlja z vivčkom v ustih v čebelnjak. Tam nastavi uho na panj „Lipe 1901“. Za nekaj trenutkov si tleskne zadovoljno v dlan. „Bo,“ reče. „Rojil bo! Pa še kmalu ga bo dal ta ‚Lipe!‘“

Zdajci zavpije sosed Marko izpod rdečeče se črešnje, kjer je klepal koso: „He-hej, oče Hudétov! Bo kaj roja, bo“?

Ded se prikaže iz čebelnjaka, napne sapo in reče: „Bo, bo! ‚Lipe‘ bo danes prvi rojil. Samo, hencej, fant nima panjú! Ne vem, ali misli roj v klobuk stresti, ali kaj, da si ne oskrbi panju, to brezskrbno človeče!“ Pa reče Marko: „Mislim, en njegov panj bo še na naši kašči! V jeseni, ko je podiral, ga je ondi spravil. Če je taka, da bo roj, ga grem pa iskat.“

— „Če si tako dober, pa pojdi!“

In dobri sosed Marko, ki je tudi sam čebelaril in bi bil vse storil za „ljubo živalco“ — za čebele, je popustil delo in skočil na kaščo po panj. In tam je iskal, iskal, a panju ni našel.

Tedaj pa ugleda ded hiteti domov pastirja Lipeta. „Viš, kakó prav pride, kakor da bi mu dobri duh povedal, da se njegov panj, njegov ‚Lipe‘, pripravlja na rojenje!“ reče samsebi, nato pa zakliče, kar more naglas: „Lipe, roj, tvoj roj! Steci, steci!“

Lipe zavriskne ves vesel, vrže tik pota motiko z rame in skok! skok! — pa je stal pred dedom. „Pa ste rekli, oče, da ne bo pred deseto uro roja! Ali meni se je dozdevalo, da bo; in nekaj mi je reklo: ‚Roj bo, popusti delo in hiti k očetu, da ga jim ogrebeš, če bo sedel v vrh visoke jablane ali hruške.‘ In popustil sem delo in sem hitel k vam, da sem storil tako! Ali ni res, oče?“

„Hencej, kaj bi takó govoril! Len si, zato si prišel preje, kakor sem ti ukazal. Pa zdaj si tukaj, kar je, je! Zdaj ne boš hodil nazaj, a glej, da boš kesneje tem pridnejši!“

„To se vé, da bom!“ je dejal Lipe, pa se zazijal v svoj panj, ki je bil na rojenju, in se mu režal na vsa usta. A ded ga pokara: „Hencej, kaj bi stal in se muzal! — Steci rajše na soseda Marka kaščo in si poišči gori svoj panj! Ali boš v mavho stresal roje? Steci, pravim!“

Lipe še enkrat pogleda svoje čebele, ki so vzletavale z brade v stran pa zopet nazaj in se vrtele in plesale pred prašnico, potem pa naglo steče.

Pred kaščo naleti na soseda Marka. „Stric“, reče Lipe, „stric, dajte mi moj panj: roj bo, panja pa še nimam doli.“ — „Saj so že oče rekli, da bo roj, in sem že sam stopil na kaščo, da bi ti dobil panj, a ga nisem mogel iztahniti. Pojdi še ti in poglej po panju!“

„Pa grem!“

In Lipe skoči na kaščo. Prestavi vse, pretakne in prebrska vse, a panjú ne dobi. „Ojej!“ vzdihne, „ni ga, ni ga, čebele mi pa rojijo!“

„Ojej, ni ga, ni ga!“ prijavka k stricu Marku. Tedaj pa zavpije ded od čebelnjaka: „Sosed Marko, kje je panj?“ — „Kamor ga je Lipe dejal! Jaz vendar ne bom za varuha njegovemu panju!“ odgovori sosed skoro osorno; sitno mu je bilo, da ravno Lipetovega panja ni, da je ravno tega moralo zmanjkati s kašče!

„Lipe, kje je panj?“ zavpije nádenj ded. Lipe zajavka: „Ojej, na kaščo sem ga spravil, ojej, zdaj ga pa ni gori, ojej, zdaj ga pa ni gori!“

Ded se nekam zamisli, Lipe se prijema za glavo in skače, kakor da bi stal na iglah, in panj je pa rojil.

2. V „sv. Tilna“ sta ga ogrebla.

V Hudétovem čebelnjaku se je čebelarilo prav po starodavni navadi. Po dva, trije ali celo po pet in še več vaščanov je že od pamtiveka sem redilo v njem čebele. Takó se že prav ni vedelo, čegav je pravzaprav ta čebelnjak, posebno še zaradi tega ne, ker je bil svet, na katerem je stal, Markov, čebelnjak so pa postavili Hudétovi. A pravice do čebelnjaka si niso lastili le Hudétovi in Markovi, ampak tudi drugi vaščanje. Če ti naravnost niso mogli priti do te pravice, so si jo pa izkušali pridobiti po ne baš duhoviti zvijači. Kdor je hotel zlesti v čebelnjak, ta si je namreč kupil panj čebel iz tega čebelnjaka, in — basta! — pravica do čebelnjaka je bila pridobljena, veljavo je užival ta táko, kot druge starine, ki so že več let čebelarile v tem čebelnjaku. In tako se je moglo táko usiljeno revše, táko pritepenče, ki je komaj zlezlo v čebelnjak, že oblastno šopiriti in stopati pokonci pred čebelnjakom in se ustiti: „Mi, mi, mi“!..

Po tej poti je zlezel v čebelnjak tudi pastir Lipe. Zlasti je šlo to gladko, ker je bil on od Hudétovega deda, ki so imeli vendar-le še prvo besedo v tem čebelnjaku, kupil panj čebel. Ali Lipe ni postal tedaj tak, da bi se širokoustil: „Mi — mi čebelarji; mi čebelarji in gospodarji; drugi nič, mi samo!“ ... Lipe toraj ni postal tak, ampak je ostal, kakor prej, ponižen in dobrosrčen pastirček, da so ga vsi čebelarji v Hudétovem čebelnjaku radi trpeli med seboj. Saj pa jim je tudi stregel, kar je le mogel, in je storil vse, kar je le kdo želel, in je bilo v njegovi moči. Kadar se je roj usedel prav v vrh visoke hruške ali jablane, tedaj se je le reklo: „Poglej Lipe, tam gori je. Skoči!“ In Lipe je pogledal gor v vejevje, skočil je in ogrebel roj...

Precej pri vratih v čebelnjaku je ležal panj, katerega končnica je bila kaj lepo poslikana: Zelena gora; na gori čreda ovac; mej jančki se mudi pastir, ki moli jutranjo molitev, ravno ko solnce posije izza gorâ. Ta panj — „Pastirček“ — je bil Lipetu najbolj všeč, tega si je najbolj želel; zato reče ob neki priliki Hudétovemu dedu: „Oče, tega-le bi rad, tega mi

prodajte.“ — „Pa koliko boš dal zanj?“ vprašajo ded. — „Koliko? Šmarni tolar, ki ga hranim še od birme, bo, menim, dovolj, oče!“

In udarila sta, in „Pastirček“ je bil Lipetov.

„Pastirčka“ je toraj kupil Lipe, pa se ni nikdar kesal, da ga je; kajti že tisto leto mu je dal ta panj dva lepa roja. Prvca je vsadil v panj z imenom „Lipe 1901.“ In ta panj, ta „Lipe 1901.“ mu je danas rojil. In za ta roj je imel pripravljenega „Pastirčka“, ki ga je bil lansko jesen ob trganju podrl in spravil na Markovo kaščo. In tega panju — „Pastirčka“ ni bilo sedaj nikjer? — Iskal ga je Marko, ded, Lipe, a panju le niso našli. „Kje je moj panj, moj „Pastirček?“ je javkal Lipe. — „Išči ga, išči!“ ga je tolažil sosed Marko, ded pa osorno vzdiknil: „Ni ga, pa je amen!“ in si zapalil tobak.

Sosed Marko se je prasn timer za uho, pobral koso in brez besede odšel. Lipe se je pa nemirno vrtel okoli roja, pogledaval deda in javkal in izpraševal: „Kaj bo pa zdaj, kaj bo pa zdaj?“ ...

— „I, kaj? Spravila bova roj, ki ga je dal, „Lipe“, pa bo!“

„Ali kam ga bova spravila, v kaj ga bova ogrebla, ko ni panju!“ ...

Tedaj pa je del ded čedro iz ust in mignil pastirju: „Poglej“, je rekel, kažoč z roko, „poglej, Lipe, tam gori na planini tiste bele skale! Vidiš?“

— „Vidim!“

„Viš, tam raste najboljši gorski mah, kar ga je po naših planinah, ki vsacega človeka ozdravi, če ga naduha tare, ali mu želodec dobro ne kuha. Kdo ve, koliko let bi že jaz počival v hladni zemlji, ko bi tega mahu ne bilo! — Lej, Lipe, star sem že, moje noge me ne prinesô na planine; ti pa si mlad, tvoje noge so lahke. Enkrat po dežju boš smuknil gor in naruval tistega mahu in mi ga prinesel. Kaj, Lipe?“

— „Oh, oče, za vas vse!“ —

„Tak boš! — Viš, Lipe, ti mi boš takrat dobro storil, ko mi boš prinesel mahu s planine. Ne boj se, ne bom ti dolžan ostal! Tudi jaz ti bom dobro storil, pa precej danes, ko si v potrebi. Lej, tisti-le prazni

panj pod stropom sredi čebelnjaka, iz lipovega lesa rezan, najboljši, kar jih imam, „sv. Tilen“, je zdaj tvoj. Vzemi ga in vsadi roj vanj, in Bog ti daj srečo in sv. Tilen!“

— „Oh, oče, takó dobri ste!“ je vzdihnil poln hvaležnosti Lipe in pogledal zaupljivo v starčka. A starček je rekel: „Nič, nič tega! — Zdaj je tvoj „sv. Tilen“, pa je! Ponga skoči, pa je! In roja vsadi vánj, pa je!“

„Oh, oče, takó dobri ste!“ Vzdihne zopet hvaležno Lipe, potem pa zatrdi: „Če treba zvezdo sklatiti z nebá za vas, ali pa na dnu morja“, najti sredi skale kovan biser, ne bi se obotavljal, lotil bi se koj: kaj ne bi vam prinesel gorskega mahú s planine! Lepega, da nikoli tacega, vam bom prinesel, oče, in Bog daj, da bi vas pozdravil, in da bi ga vam nosil še mnogo, mnogo let!“ . . .

— „No-nó, no-nó!“ je hitel ded, potem pa rekel: „A zdaj pa le urno na noge, mladič! V treh minutah mora biti roj v „sv. Tilnu“. Lej, vročina je, in zna ti zbezljati, da ti ga ne bo treba nikdar ogrebatí in da ga ne boš nikdar več videl!“

Lipe se je naglo zavrteł. Čez malo časa so se že prašile čebele v „sv. Tilnu“ poleg drugih panjev v ulnjaku. (Konec prih.)

V l o g . . .

Jaz pa pojdem v tihi log
K drobnim ptičkam pet,
Zlata radost kroginkrog
Bode me objela spet.

Zlato radost bodem spet
V tihem logu pil,
S ptičkami se drobnimi
Bodem sreče veselil.

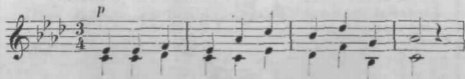
Bratec, pridi tudi ti
Z mano v temni log,
Skupaj bova pevala,
Z nama tičke kroginkrog.

Semjonov.

Hej, telovadci!

Con moto.

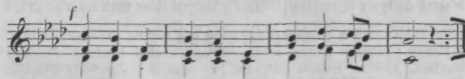
1. Kdor te - lo - va-dec je, te-mu se zna:
2. Že te - lo - va-dec u - vrš-čen sto - ji
3. Sr - ce po - gumno, pre-čvr-sto te - ló,

Gi - bič-no ho-jo, po - sta - vo i - ma.
Li - ca ža - ri-jo o - ko ple-me - ni.
Ska - le in jar-ke pre - ho - di lah - ko.

Čuj-te! za - ra - na na dalj - ni pre - hod
Tr-dno po tak-tu, ve - sel in sr - čán,
Zu - naj se va - di, ko pti - ca le - teč,

Bobna gr - me-če-ga va - bi ro - pot.
On preko - ra - či go - ró in ra - van.
Vri-ska in po-je živ - lje - nja ki - peč.

Za vasico.

Za vasico ob potoku
Vaška deca se igra:
Lepše kot pomladnje solnce
Lice vsako se smehlja.

Za vasico v tihem kraju
Čista sreča je doma,
Ah, drugje zastonj jo iščeš,
Če obhodiš pol sveta . . .

Taras Vaziljev.

Kratkočasnice.

Velik dar. Nečak: „Striček, nocoj se mi je sanjalo, da ste mi dali 50 kron.“ — Stric: „Že dobro, smeš jih obdržati.“ *J. K.*

A: „Tvoji čevlji strašno škripljejo. Gotovo še niso plačani.“ — B: „Ko bi bila tvoja sodba prava, bi morala škripati tudi še moja druga obleka.“ *J. K.*

Brivec: „Kako želite, da naj vas obrijem?“ — Gospod: „Kakor se dela med mirnimi ljudmi — brez prelivanja krvi!“ *J. K.*

Rešitev rebusa v številki 5.:

Predice predejo predivo.

Odgovor na šaljivo vprašanje:

Ponedeljek je najdaljši dan v tednu (ker ima največ črk.)

Oboje so prav rešili: Ručigaj Albina, učenka III. razr. v Kranju; Homan Anica, Košir Mimica, Gaber Rezinka, Miklavc Pavlina, Luzner Ivanka, učenke IV. razreda; Zakotnik Marica, Mastrlj Francika, Špunt Lojzika, Koman Cilka, Orehek Dorlca, Papler Marica, učenke V. razreda uršulinske šole v Škofji Loki; Stanetič Tilčka, Zeitl Vekoslava in Ostrc Marijana, učenke V. razr. II. odd. pri Sv. Križu na Murskem polju.

Samo na šaljivo vprašanje sta prav odgovorila: Picelj Ivan, prvošolec v Novem mestu in Hočevar Milan, učenec IV. razr. v Celju.